

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' illa de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 29, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals.,
Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

FRANSA.—La solució de la crisi.

— Vaja, Sr. Gambetta, ja ha arribat l' hora de que 's posi al frente d' aquest barri. Prengui assiento si es servit, y endavant y fora.

SEÑORES VIAJEROS AL TREN.

La democracia sensata que vol anar endavant sense rebombori, que tracta d' edificar sobre bons fonaments lo temple de les seves institucions, perque l' endemà mateix no s' esquerdi y no cayga, com vā caure á l' any 73 á una puntada de peu del general Pavía;

La democracia prudent y patriòtica que creu que les revolucions no s' fan per encàrrec, ni s' reparteixen á domicili com las novelas per entregas; sino que s' inspira en los ideals de la patria, en lo progrés, en la pau y en lo treball, y procura arrelarse en la opinió del país y en la conciencia dels espanyols;

La democracia plena de fé que no abandona 'ls seus ideals republicans, ni davant de las calumnias dels uns, ni davant dels mals exemples dels altres; ni davant dels que no comprenden la marxa del temps, en lloc de pensar ab lo dret no pensan més que ab la forsa; ni davant de aquells altres, que seduïts, per la proxima promesa del pressupuesto, abjuraren de las seves ideas republicanas y emigraren cap á la monarquia;

La democracia que aspira á crear una patria forta y lliure, tant lliure y forta com la vehina república francesa, té avuy motius de felicitarse, per la brillant campanya que dos dels seus representants més emblematicos, en Castelar y en Martos, acaban de sostenir en lo Congrés, ab motiu de la discussió del mensatje.

Desde aquella inmortal tribuna espanyola, que brilla en lo mon parlamentari com brilla 'l sol sobre la terra, ab aquella eloquència que fá de 'n Martos un adversari temible y de 'n Castelar la véu de foch y de llum, qu' encen 'l ardor en lo cor y escampa la claretat en l' intel·ligència, han fet tots dos declaracions tant frances, tant leals, tant patriòticas, que per forsa han de quedar eternament consignadas com 'l evangeli de la democracia moderna.

L' un y l' altre han coincidit en la proclamació dels mateixos ideals republicans, de la mateixa conducta prudent y templada, y del mateix esperit patriòtic.

L' un y l' autre han sostingut la necessitat de anar al fi que 'ns guia, pels mateixos camins de la bona propaganda y del bon exemple.

Res de rencors sistemàtics, res de impaciencies inmoderadas. Lo progrés camina, ajudemlo á caminar qu' es lo progrés l' única corrent que pot dur lo nostre barco á port. Com més ilustrada siga la nostra nació, més aviat compindrà y acullirà las nostres ideas.

Pero l' il·lustració no s' alcança enterbolint las passions, sino donant calma y refl·xió á las intel·ligèncias, perfeccionant las lleys, contribuïnt á aumentar lo benestar de la patria.

Un poble rich é il·lustrat es un poble democràtic, y un poble democràtic es un poble republicà.

Aixó pensa en Castelar, aixó vè sostenint ja fá molts anys.

Aixó pensa en Martos, aixó es lo que ha sostingut en lo Congrés en l' última discussió del mensatje.

Y no obstant no s' han posat d' acord, no s' han confós, no han format encare un sol partit.

L' altre dia un periòdich deia: per la mateixa ràhò que tenen un modo de pensar idèntic, es impossible que s' confongan. Las líneas paralelas tenen una mateixa direcció, y no poden trobarse mai: sempre estan equidistantes.

Admeto la comparació de las líneas paralelas. ¿Qué hi fá que no s' trobin?

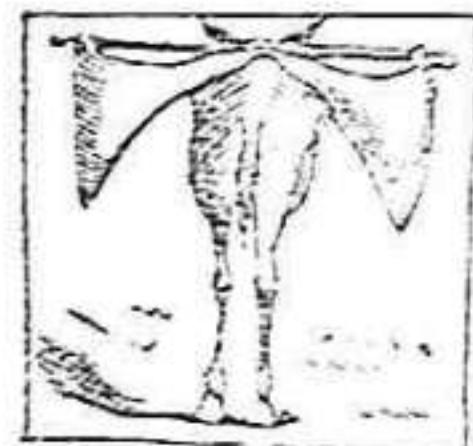
Lineas paralelas son los rails dels ferro-carrils: també estan equidistantes, tampoch se troben ni s' confonen, y no obstant per sobre d' ells relisca magestuosa la locomotora, foradant montanyas y salvant abismes.

¿Qué hi fá que 'ls rails de la democracia no s' trobin, ni s' confongan, si tenen la mateixa direcció? Per ells hi reliscará la locomotora de la República animada al calor del foch de la fé y moguda pels vapor de la idea.

Ja ha arribat l' hora de comensar lo viatje: la línia està llieta y expedita.

Señores viajeros, al tren.—P. K.

LO 16 DE NOVEMBRE.

ot just la naixent aurora matisa ab las seves débils tintes los celatges del horizont, quan ja 'l senyor Moret, així, agil y desenvolt com sempre, deixa 'ls blanxs llençols, seguint aquella màxima que aconsella llevarse demafí pera aicantar la ajuda de Déu.

Ab la lleugeresa de una papallona, 's vesteix y entra immediatament al seu despaig. Comensa á passar revista á las cartas y periòdics, examinant ab especial atenció tot lo que 's refereix á la seva societat minera dels fosfats.

—¡Bah! murmura al poch rato. Aquesta mina no fila pas massa dret: busquéme un' altra que dongui més.

Y torna á regirar periòdics y cartas que contenen notícies referents á la constitució del nou partit democràtic-dinàstic.

—Aixó ja es un' altra cosa, diu cargolantse 'ls bigots. Tot vā vent en popa. De tot arreu arriban felicitacions: ara no més fàltia la principal, la felicitació *gorda*.

En aquell moment se sent vibrar una campaneta, y al instant una aristocràtica mà dóna un parell de copets á la porta del despaig.

Es lo marqués de Sardoal.

Las mans s' apretan carinyosament y 'l marqués pren assento.

Lo sol s' ha anat elevant pausadament, y un raig pur y brillant penetra en la habitació del ensucrat orador democràtic.

—¿Lo coneix aquest sol? diu lo marqués, riuent ab certa maliciosa.

—Prou; es lo sol de cada dia.

—Sí, es cert. Lo mateix sol que 'ns vā iluminar lo dia 16 de Novembre de 1870, y que en aquesta mateixa hora vā entrar á véure 'l com ara... Lo sol sempre fá 'l mateix, sempre obra del mateix modo, en tant que nosaltres...

—¿Nosaltres? ¿qué?

—Sab ahont vā anar al sortir d' aquí lo dia 16 de Novembre de 1870, avuy fá onze anys, després de rebre 'l saludo d' aquest raig, d' aquest mateix raig de sol?

—¡No hi caix...

—Pues vā anar allí mateix ahont vaig anar jo. Al Congrés, á votar per rey d' Espanya á don Amadeo de Saboya.

Los dos consòcios se miran fixament, y esclaten en una descomunal rialla.

—Y bù, prossegueix lo marqués; ¿no 'l fá pensar una mica aquest aniversari?

—Si: 'm fá pensar que vosté llavoras era un amadeista de primera, y que en aquella memorable sessió per poch té dos ó tres desafíos, arrastrat pels seu entusiasme.

—Aixó l' hi prova lo qu' havém progressat. ¿No es verdaderament hermòs que poguem avuy viure en la actitud que vivim, després d' havernos vist en aquellas situacions tant distintas? ¿No es aixó una preciosa manifestació del progrés?

—¡Y tal! ¡Bo es que ho mirém d' aquesta manera! A la salut del... progrés, y en conmemoració d' aquella fetxa, 'l convida avuy á dinar ab mi.

Lo sol ja s' ha post. La nit exten en silenci sos crespons tenebrosos, y 'l senyor Moret, cansat y carregat de felicitacions y abraçades, se fica al llit, de la mateixa manera que s' hi ficava lo dia 16 de Novembre de 1870.

Comensa á regirarse y revolcarse per tots cantons. Pels més esforços que fá, sos ulls resisten á cloure's. Lo trasbal del dia, los mil projectes que bullen en son cap, tot fermenta dintre d' ell sumintlo en un molestós insomni. Per fi, extenuat lo cos ab aquella titànica lluita, s' adorm penosament, mentres l' esperit, builicós é indomable, vetlla en la fosca.

Tot lo seu passat ressuscita en lo cervell del pontífice dinàstic. Allí véu quan era republicà y deya pestes de la monarquia; allí véu quan acariciava 'ls ideals avançats en tota sa pureza; allí véu quan era monárquic d' una altra casta; allí véu quan s' alsà á votar á don Amadeo; allí véu, en fi, quan lo general Prim cau atravesat pel plom dels seus assassins, y ell y uns quants més recullen la bandera del conde de Reus...

Lo pobre Moret, dormint, tremola pensant en lo assassinat general: l' hi sembla que surt de la tomba per recordarli tota sa història.

En efecte, una figura vaporosa, embolicada ab una mortalla ensangrentada, avansa silenciosament hasta 'ls peus del llit.

Es en Prim en persona.

Lo invicto general se pára, obra 'ls llavis g'assats y murmura ab véu sorda, alsant lo bras en amenassadora actitud:

—¡Moret!... Surto avuy per dirte quatre paraules. Sè lo qu' has fet. Aixó á mi m' importa poch; pero sè també un' altra cosa. Hi reparat que en tots los teus discursos parlas de mi y 'm citas sense com vā ni com costa, com si volguesses fer veure que jo t' hi aconseillat que fessis la téva última... evolució. Aixó no pot anar, y t' encarrego que no hi tornis més. ¿Qué t' has figurat, remenant lo meu nom d' aquesta manera? Al anomenarme á mi, tén per ben entès que parlas de un que may, may, may hauria fet lo que has fet tú. Per lo tant, si tornas á tréure'm en l' och, vindrà cada nit á estirarte 'ls peus. Ja estás avisat. Abur.

En Moret, adormit y tot, se tapa 'l cap instinctivament, y ab la boca contrafa exclama:

—Bueno, ves en nom de Déu. No vull tractes ab

ningú que puga estirarme 'l peus y no puga donarme una cartera.

FANTÀSTICH.

BATALLADAS

N Sagasta es com la lluna: té cambis. Aquí vā la demostració lluística. Durant lo primer periodo de la Revolució, parlava sempre plé d' entusiasme de la Constitució de 1869: no n' hi havia cap com ella ni al mon, ni fora del mon.

LLUNA PLENA.

Després vā comensar á fer escarafalls, y dels drets individuals ilegislables vā dirne drets inaguantables: QUART MENGUANT.

Vinguè la restauració, y en un teatre de Madrid vā tornar á parlar de la Constitució de 1869, declarant qu' era la que volia 'l partit constitucional: QUART CRIFIXENT.

Ha pujat al poder y are diu á tothom qui vol sentirlo que no hi ha constitució més bona que la de 1876: LLUNA NOVA.

*

Que 's desi en Canonje, que 's desi 'l Conde Patrizzio de Castiglione. La prestidigitació progressa de una manera desmesurada.

Fins are s' escamotejavan actas: are s' escamotejavan constitucions.

En Sagasta en la sessió del divendres: «No vull la constitució del 69; la del 76 es més liberal que aquella.»

En Sagasta en la sessió del dissapte: «Anirém infil·trant l' esperit de la constitució del 69 en la del 76.»

En Sagasta l' un dia: «Cridar visca 'l rey, es lo mateix que cridar visca Espanya.»

En Sagasta l' endemà: «Jo cauré sempre del costat de la llibertat.»

Francament, si cau del costat de la llibertat, tinc por de que 'ns l' aixafí.

En l' elecció de senadors ha triunfat lo Sr. Arnús del Sr. Marqués de Ciutadilla.

Es un sintoma de la moda del dia. La lutxa entre 'l paper de la Bolsa y 'ls pergamins.

Lo paper de la Bolsa puja.

En Posada Herrera ha introdugit una moda nova. No consent que 'ls diputats de la nació pujin á la taula de la presidència sense demanarli permís.

Fá com los mestres de minyons.

Voldria saber quin dia 's restableix la palmeta y 'l cap de burro.

Frasses sueltas de la discussió del mensatje:

Romero Robledo: Senyors: discutim formalment. (Grans riàtllas en la majoria).

Lo Marqués de Sardoal: En Cánovas vā dir en lo pròlech de un llibre que per ell lo primer era la patria, després la llibertat y últimament la monarquia.

Romero Robledo: No es cert: primer la patria, després la monarquia.

Lo Marqués: C'nsi que 'ls conservadors han donat un ascens á la monarquia.

En Venancio González: A veure quina llei prohibia 'ls banquets que 'ls demòcrates volian celebrar lo 11 de febrer.

En Cánovas: Lo Còdich penal.

González: Per interpretar lo Còdich penal tenim los tribunals de justicia. (Grans aplausos).

Cánovas: Miréu los republicans coin aplaudeixen!

González: Lo govern accepta ab gust los aplausos consagrats á la justicia!

Lo Marqués: La patria no mor: las institucions passan. Avuy ja no pot repetirse aquella frasse de un corsé de Lluís XIV que al dir que tots eram mortals y al notar que 'l rey s' incomodava, vā rectificar exclamant: «Gasi tots som mortals.» No es probable que 'l Sr. Sagasta vegi la mort del rey; pero si la vejes....

Posada Herrera: Alerta, Sr. Martos: mirí que pot relliscar.

Martos: ¡Qué Sr. President! També jo 'm veure obligat á dir que casi tots som mortals!...

Parant del mal concepte que mereix la constitució de 1869 an' en Sagasta, l' hi diu que ha tirat una carambola contra en Moret y després explica aquest qüento:

«Era una hermosa pomera: del tronch ne sortien unes hermoses branques plenes de verdor y que donaven las millors sombras. L' hostela tallava a cops de destral las branques baixas, y un xicot que s' ho mirava l' hi deya:

—¿Perquè talla aquestas branques, sent com son las més frondosas y las més belles?

La pomera va parlar, tal com vā parlarahir lo president del Consell de ministres, y exclamà:

—Tállalas, que aquest xicot lo que vol es enfilarse per elles.
Aixó es lo que vol lo senyor Moret: enfilarse per la Constitució de 1869.
... Per transcriure las frasses de Castelar, hauriam de transcriure tot lo discurs.
Lo que 'ns vá agradar més va ser la pintura del capellá cabecilla.

Al rectificar:

—Diga'l Sr. Ortiz de Zárate, diga'l diputat carlí: aproba la conducta del bisbe de Urgell? ¿Aproba la conducta del Cura Santa Cruz?

Ortiz de Zárate: —Si, senyor!

Una careta arrenegada. Los que 's creyan que 'l partit carlí era un partit polítich ja están desenganyats. Es un partit de bandolers y de assassins. Los seus representants mateixos se 'n alaban.

Gambetta ha pujat al ministeri.

Que per molts anys puga ser l' apoye més ferm de la República francesa.

NI L'UN NI L'ALTRE.

Ab lo barret á la esquerra,
com un antich trovador,
va marxant á pas de guerra
Don Partit Conservador.

Arriba al peu d' una porta
bont la Democracia viu,
tús fluix, y entona ab veu forta
una cançó que aixís diu:

—Democracia aixelabrada,
la de s' ulls vius com lo foix,
la graciosa la salada,
surta aquí á escotarme un poch.

—Tú ets aquella dama noble
que vivia guerrejant,
defensant los drets del poble,
sempre current y cridant?

—¿Có n's explica que avuy dia
no esbalotis igualment?

—Hem de dir qu' es cobardia?

—Hem de dir q' ets impostor?

—Que no vén que, si volguesses,
lo castell de la fusió
per poch fort que tú apretessses,
fóra tèu sens remisió?

—Aixa, donchs! Ha arribat l' hora
de probá 'l que pot los bras.
Res d' escrupols pit y fora,
y la palma te'n durás.

No tingas als que avuy manan
ni por ni contemplació:
no 'n fassas cas si 't demanan
prudència y moderació.

Llensa aviat o crit de guerra
d' aquell modo que tú sabs:
dóna un cop de peu á terra,
y la fusió es á can faps. —

Calla 'l trovador, y aguarda
que surtin los ulls de foix;
pero la resp s' tarda
y 's ulls no 's veuen en lloch.

Embotica la guitarra,
toca 'l dos y diu marxant:

—Ara fa 'l sort la bandarra ..

—Ja podria anar ca tant! ..

Pochs moments després s' atura
un, tapat com al hivern;
pero que en garbo y figura
demostria qu' es *Don Gobern.*

En efecte; 's desembossa,
templa un ratet l' instrument,
y en lo portal de la mossa
axis canta dolcament:

—Democracia, la bufona,
la del ten trissim parlar,
la que ab la mirada dòna
vida á al ó que vol mirar:

—No 'n fassas la desentesa
á ma amorosa cançó,
y surta a dirme ab franquesa
si es que 'm contestas si ó no.

Gastaré molt pocas mauas:
per pintarte 'l miu intent,
bastan sols dugs paraules.

—Els mèvs, e m'pletament?

—Si tú vols, la tèva vida
y la de tots los tèns fills
serà ditrosa y florida

sense coneixé 's perills.

Jo 't daré 'l que tú 'm demanis,
mar y terra sera tèu,
se farà tot quant tú manis,
mentres siga 'l gust mèu.

Responme al moment, bufona,
posant cum imen's apart:
si dues que si, en poca estona
tot aixo serà 'l mar! —

Fa punt, qui la vidriera
poquet a poquet cruixeix,
y una i alje fa aguera
en la finca s'ra abareix.

Es la 'ter cosa Democracia,
lo sul de la llibertat,
que aixís contesta, ab la gracia
que Nostre Senyor l' hi ha dat.

—Així, tots, ab certó ence
ha vingut aquí a fer 'l b.
Don Conservador. y defustich

jo ni ménos l' hi he dit re.
Pero ab tú ja es altra cosa:
m' ets algo simpaticot,
y vuil sé un rich generosa
parlant tant clar com se pot.
Ni vuil contra tú girarme
com aquell m' ha aconseillat,
ni puch ab tú aparellarme
com ara m' bas demanat.
Jo y tots los que a mí 'm segueixen
sabéun ja lo qu' hem de fè:
pau, si 'ls tèus fets ho mereixen;
guerra, si no 't portas bé.
No fem cas de's cants malèvols
ni dels suspirs seductors:
una cosa es ser benèvols
y altra cosa es ser traydors »—
Fa un saludo ab cert donayre,
s' enretira, y patatras!
tanca y deixa al trist trovayre
fret, sol y ab un pam de nas.

C. GUÀ.

INS are al partit democrata dinàstich
l' hi surt á un tech per senmava.
Aquest dia ab l' excusa de obsequiar
á n' en Moret, vā obsequiarse á si mateix
en lo teatre de l' Alhambra.
En Moret vā comparar als joves que
l rodejavan ab las plantas que neixen
á la primavera y buscan lo sol.
(Al sol que més escalfa.)

Tots los democratas joves volian fer un discurs.
Refran: «Qui no plora no mana».

En Moret, qu' es l' home de las comparacions
bucòlicas, vā comparar á aquella joventut ab lo man-
nantial que brota descompost y bullicios avants de
convertirse en fructifera corrent.

Unmanantial d' aigua insalubre.

Després vā comparar al rey y al poble ab una
gran piràmide. (¡Piramida!) Lo rey es lo vèrtice, 'l
poble la base: per las arestas baixa la forsa que fà
anar lo pà barato, que vesteix al que vā despullat y
paga 'ls lloguers de la casa.

Quàntas tonterias!

Y no obstant l' imatge de la piràmide ab que acaba
l discurs de 'n Moret, tal vegada siga la millor que ha
 fet en tota la sèva vida.

—¿Qu' es la piràmide?

Un monument funerali.

Lo bisbe Urquinaona acaba de publicar una nova
pastoral.

Los feligresos que vulgan contreure mèrits davant
de Déu ja ho saben. L' Iglesia 'ns recomana la mortificació.

Si volen mortificarse no han de fer més que llegir
aquesta pastoral.

Lo govern desitja que s' aprobin los pressupuestos,
avants de que s' acabi l' any. Sense navaja no 's pot
afeitar: sense pressupuestos no 's repela.

Per esmolar aquesta navaja, es à dir, perque 'ls pres-
supuestos s' aprobin, seràn necessarias déu horas de
sessió.

Déu horas es massa. Si jo fòs diputat me declararia
en huelga, demandant auineut de salari y rebaixa d'
horas de treball.

—Y quins quèntos ha contat en Sagasta!

Va citar á un belga qu' ell havia conegut á Paris.
Tenian los mateixos sentiments, las mateixas opinions,
los mateixos gustos: no hi havia més que una diferen-
cia: en Sagasta era monàrquic, lo belga republicà.

Pero al cap de uns quants anys, en una manifesta-
ció 'l belga duya una bandera ab lo lema de «¡viva 'l
rey!». En Sagasta vā felicitario, y 'l belga l' hi vā res-
pondre que a pesar de dur la bandera continuava sent
republicà; pero que creya que la monarquia era la sal-
vació del seu país.

—Ho troban estrany aixó? Donchs no s' estranyin.
L' amich de 'n Sagasta devia estar belga.

La febra de la Bolsa s' ha apoderat dels barcelonins.
Tothom vo' ferse ric sense treballar y tothom juga.

L' *Esquella de la Torratxa* ha publicat a propòsit
de aquesta febra una làmina molt xistosa.

Nosaltres consignem dos ecos agafats al vol.

L' amich de un corredor acabava de arribar de
Amèrica, ahont havia estat dos ó tres anys.

Al passar per davant de Lloja, ab lo sac de nit á
las mans y seguit de un home que l' hi duya la maleta,
's troba ab lo corredor:

—Ilfafel! l' hi crida plé d' expansió.

—Hola Lluís!...

—¿Qué tal? ¿Com està?

—A 30 y ½, respon lo corredor.

Un célebre metje que té sempre pendent alguna ju-
gada de bolsa, està tant preocupat ab lo moviment del
paper, que un dia al escriure una recepta, en lloch
de posar Colomelans 10 grams; vā posar:

—Coloniales 10.

En Bismarck vā perdre las primeras eleccions y are ha
perdit una gran part de las segonas.—¡Pobre home!

—Y de aquest infelis ne diulen un princeph!

Al veure las esperansas dels fusionistas, un periódich
conservador diu que 'l color de la situació es vert.

Per xo 'ls conservadors al véurela verda no tenen
més que una deria.

Se la voldrian menjar.

Segons diulen, lo noy Terso 'l dia del seu sant vā
rebre moltes felicitacions y molt pochs regalos.

De segur qu' ell s' hauria estimat més rebre molts
regalos y molt pocas felicitacions.

En temps de Isop, las granotas demanaven rey.

En temps d' are 'ls que volen ser reys demanaren
granotas.

Los neos continúant envian telegramas y cartas al
Papa.

Alguns altres, en lloch d' enviarli paperots y camán-
dulas, l' hi remeten diners.

Y diu que al Vaticano son més bén rebuts los sa-
quets que 'ls telegramas.

Y es clà: 'l pres del rey d' Italia
deu pensar, com tots los gansos:

—Con oro nada hay que falle...
y 'l demés tot son romansos.

En Ruiz Zorrilla quan se vā reunir lo Comité demo-
cràtic-progressista vā escriure una carta.

Are n' ha escrit un' altra.

Qualsevol diria que está jugant á cartas.

Pero fins are no ha tirat cap rey: no tira més que
vuits y nous y cartas que no lligan.

En Jovellar s' ha fet democrata dinàstich.
Lo mudar d' ayres diu que obra l' appetit.

Aixis logra dugas coses lo general Jovellar.

Mudar d' ayres y agafar gana.

En Cánovas ha parlat. Ha fet un discurs de una pila
d' horas. Ha dit que 'ls conservadors no tenian pressa
per tornar al poder.

Ni tampoch nosaltres tenim pressa perque hi tornin.

Ha dit que avants hi havia més llibertat que are:
sols ab una cosa hi ha are més llibertat que avants, va
exclamar: are 's pot atacar á la monarquia y avants no.

Devia ser una monarquia molt débil la monarquia
de 'n Cánovas, que no podia sufrir l' ayre libre de la
discussió sense costiparse.

Jo ja ho veig: sempre estava entresuada d' angunia.

Lo mès cayo del discurs de 'n Cánovas vā ser la
rectificació.

Anava á rectificar y la majoria vā alsarse cridant:
—¡A votar! ¡A votar! En Cánovas, plé d' ira, vā esquin-
sar las notes que havia pres y va asseure's.

Y 'l pais vā esquinsarse de riure.

No es tot hú fer aquelles babarotas ab lo barret, que
feya quan era govern, ó haver d' esquinsar las quarti-
llas, com are qu' es oposició.

Després de tot, los fusionistas son molt compassius:
no podentli fer tragat pressupuesto, l' hi fan *tragat saliva*.

Després del discurs de 'n Moret vān repartirse pas-
tels á las senyoras que van assistir á la sessió.

Pastels del forn monàrquic dinàstich.

Los periódichs neos de Madrid continúan publicant
protestas de adhesió á las ideas rancias que sustentan.

Dias endarrera publicaven una sèrie de apellids que
feyan tuf de llana. 'L que no 's deya *Cordero* 's
deya *Borrego*.

Últinament ha publicat una protesta suscrita per
R. Cuervo, A. Cuervo, J. Cuervo, M. Cuervo y G. Cuervo.

Cinch corps.

Una bandada.

A Irlanda, aprofitant la ocasió de ferse eleccions en
lo districte de Meath, los de la lliga agraria tractan de
presentar *candidata* á la germana de Mr. Parnell.

Y lo mes bonich es que, segons sembla, lo seu triun-
fo es molt possible, a pesar de lo estrambòtic del
pensament y de la nulitat determinada per la llei.

Los irlandeses deuenen pensar:
Si una señyora aquí
per reyna es aceptada,
aper qué la nostra miss
no ha de ser diputada?

Manera de ferse rich.

Temps endarrera en Gambetta, trobantse en una reunio pública de demagogos, va haver de imposar quietut, picant ab un bastò sobre la taula. Lo bastò era de un dels que formavan part de la mesa, y va esquerdarse. Un anglés acaba de comprarlo com un objecte curios donantne cinchcents duros.

Gardfield estava postrat al llit. Lo metje, volent averiguar l'estat de les seves forsas, va entregarli un trosset de paper y una ploma, demanantli qu' escribis una ratlla.

L'infortunat president va escriure aquestas paraules: *Extrangulatus pro patria.*

Lo paper va quedar sobre la taula, un criat va recullirlo, y acaba de vendre'l a un coleccióista italià per la suma de 550 duros.

Havia ocorregut un terrible descarrilament. Alguns vagons quedaven fets à micas. De morts y de ferits no'n parlem.

Un senyor que no havia tingut més desgracia que la de desllorigarse un bras, estava queixantse y d'hient pestes de l'empresa.

Un conductor:

—De qué's queixa vosté? Al cap de vall àqué l'hi han fet?

—M'hi desllorigat un bras.

—Y per un bras desllorigat nos ha d'insultar d'aquesta manera?

—L'hi sembla poch?

—Miri, hi ha més de trenta morts, y no diublen res.

Un malalt, després que l'metje l'ha pulsat, l'hi pregunta:

—Senyor doctor; ja 'm pot parlar ab tota franquesa, jo no sochr'd' aquells que s'espantan. ¿Quina malaltia tinch?

—Una malaltia constitucional.

—Ay Senyor! Constitucional! Jo qu'en tota la mèva vida no hi dit una sola paraula al Sr. Rius y Taulet!

Un xicot que ningú sab cómo se las campa, y que s'ha fet célebre ràls seus cabells negres y brillants, després de una ausència de sis mesos compareix al café magnificament empolaynat; pero ab la cabellera y l'bigot blanquinós.

Los seus amichs quedan sorpresos.

—Y donchs, Eduardo, qu' es aixó?

—Has enveilit molt. ¿T'ha succehit a guna desgracia?

Molt al revés, noys: m'hi casat ab una viuda molt rica; pero com que te quinze anys més que jo, 'm blanquejo 'l pel per no fer, quan vaig ab ella, un paper ridicul.

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—*Lam-pis-ta.*
2. Id. 2.—*Ta-ca-ya.*
3. MUDANSA.—*Dos, Nos, Gos, Ros.*
4. QUADRAT DE PARAULAS.—
*M O S C A
O D E O N
S E C H I
C O H E T
A N I T A*

5. GEROGLIFICH.—*La dilluns es lo dia de mes os.*

Han endavinat totes las solucions Gatuperi, Salitroch y Meninus; 4 Sanpatantum; 3 Narcís Rondina; 2 Pere Escapa y Joan de las Cansons y 1 no més Noy adroguer.

XARADAS.

Son tant total los ullots
com hermosos, y al mirar
encens, nena, sens pensar
infinitat de cors frets.

Y l'cabell de ta persona
es com un *primera d'or*,
y es tant dels lo tèu amor
com tos pares son *segona*.

AFULETA.

II.
La Tot prima-dos tres-quatre
ab una tres hu de amor
al donzell que la idolatra
y l'hi té donat son cor.

RAMON S. Y C. RAMON.

ROMBO.

Llegit vertical y horisontalment: Primera ratlla una lletra; 2. los poruchs ne tenen; 3. ab flors se fa; 4. nom de dona; 5. foça artificial; 6. unes bestias que nedan, ca-

minan y volan; 7. cosa dolsa; 8. una carta y 9. una lletra.

BUSQUIN.

TRENCA-CLOSCAS.

Mira l'once.

Ab aquestas lletras formar un nom de home.

FRANCESC FLO.

GEROGLIFICH.

Ana Nana

NIVALL

II

AGUILETA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinalles dignas d'insertarse «ciutadans J. G. Fanjeau, J. Irna, Pau Sala, y Q. Roig.

Les demés que no s'anomenen no ns serveixen com y tampoc lo qu'envian los ciutadans Ll. Pujol Vilanova, Tort, J. Maria G., J. Rafo's, Un Urgellés, Nicodemus, Banyista de Caldas, P. Alsina y Canals, P. Bosch, Un que va à la baixa, Sirocco, Un Verdulaga, Rata Sabia y J. Rafach.

Ciutadà A. Solà y Vidal: Gracias per l'envio dels seus quadras —Ex-boiea n.º 1: Insertarem trenca caps y combinació numèrica.—Respingo!: Idem la poesia de vosté—Q. Roig: Y la séva també la publicarem.—Pau Sala: L'idéa de la resposta esta molt bé.—J. Irna: Insertarem al trenca-caps.—G. J. Fanjau: Molts de les coses que ns envia la publicarem.—Un suscriptor Sabadell: Estém convencuts de la veritat de lo que vosté ns diu; pero no podém ferho públich fins que surti una persona de responsabilitat que baix la séva firma ho asseguri y se'n fassa responsable, si l'periódich es objecte de una causa. Vosté compendrà que nosaltres no hem de quedar en descobert.—J. R. B.: Insertarem a gins quentos.—J. Martí: Una de les poesies, arreglada, podrà insertarse.—Joseph Reig: Insertarem alguns quentos: lo demés es molt desigual.—Un descamisat: Vinga una firma que respongui de la notícia.—Nen de Prades: Publicarem lo trenca-closcas.—Ignasi Gatuellas: Idem dos geroglífics y la conversa.—Víctor Soler: Publicarem los epigrams.—Poca Roba: Insertarem lo quadrat de paraulas.—G. Valls: Idem l'epígrama.—Víctor Jener: Idem la poesia de vosté.—J. Ribot: Faré tot lo possible per complaire'l.—V. D. Alguns pensaments podràn insertarse.—Ll. Milà: Idem la conversa y la creu de paraulas.—Angel Sabater: Preferiríam que l'retomes vosté.—P. Escudé Vila: Sempre molt agrafits al envio dels seus treballs; no obstant, per l'Almanach desitjaríam alguna coseta que fos satírica, ó política ó bé humorística. Un barceloní: No val la pena de parlarne.—Pesadilla del Cura Albavas: Necessitarem una firma que respongui de lo que ns diu.—B. R. Videna: la setmana entrant veurem de parlarne; actualment ha sigut impossible per la gran abundàcia de original.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET

ab xaradas, epígramas, endevinalles y fins gnisats per las cuineras.

Gran assortit per tots los gustos y totas las fortunas. Dibuixos variats, cromos perfectes, incrustacions d'or, formes distintes y elegants, tamanyos de totes classes y preus baratíssims, des de 2 rals fins á 18. Tot això ho trobarán en la llibreria de 'n Lopez, Rambla del mitj. 20. Vajin a veure's i se convenceran que no exagerém.

VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als corresponents s'otorgan grans rebaixas

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj. 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro. 2. y 22

LA TEORIA DE 'N SAGASTA Y LA PRÁCTICA DELS ALTRES.

—Que digan lo que vulgan: per arribar à la taula del pressupuesto, totes las constitucions son bonas.

Y vels hi aquí qu'en Moret se n'hi emporta la de 1869, y ja menja ab pena.

Y 'l Sr. Cánovas se n'hi emporta la de 1876, y ja no arriba à la taula.